

не върнатъ вече, други сж загинали отъ жестока вражеска ржка.

А нѣкога е кипѣлъ животъ тукъ. Тука сж били работилницитѣ, които сж приготвяли стоки за турската империя; оттука сж трѣгвали тежки търговци подиръ дълги кервани, за да пребродятъ турската държава; голѣми стада сж се спускали отъ срещнитѣ пасища и сж се запжтвали къмъ Цариградъ, а въ кожени торби сж се изсипвали златнитѣ лири въ градчето. Нито поменъ сега отъ нѣкогашния охолень животъ.

Спираме се на единъ жгълъ. Предъ насъ е едно малко дворче и въ дъното му разрушена като отъ земетресение кжща. Случаенъ минувачъ ни заприказва.

— Знаете ли, коя е тази кжща?

Ние го гледаме съ учудване. Откжде да знаемъ! Той добавя:

— Тука се е родилъ екзархъ Иосифъ.

Всички се обръщаме пакъ къмъ кжщата. Азъ недоумявамъ. Защо ли не се е намѣрилъ нѣкой да я поправи, за да послужи като малкъ музей? Става ми мжчно, че все още не умѣемъ достатъчно да ценимъ заслужилитѣ синове на нашата родина. Утешавамъ се: може би, ще дойде време, когато поколѣнията ще разбератъ, кой е билъ екзархъ Иосифъ, какви сж неговитѣ заслуги, и тогава ще му се отплатятъ съ единъ хубавъ паметникъ.

Пакъ трѣгваме. Спираме на малкия площадъ. Ето я градската градинка! Да отидемъ въ нея! Край насъ шуми бързотечна Тунджа. Тукъ тя е бистра като сълза. Минаваме по моста-новъ, циментенъ. Спретната скромна градина. Вървимъ право по алеята. Насреща ни малкъ паметникъ съ бюста на Христа Ботевъ.

Стой! Спри! Накжде ще вървимъ? Не тъпчимъ ли едно кжтче света земя? Стой и само мълчи! Нека душата заговори, нека запѣ една отъ дивнитѣ пѣсни на поета-бунтовникъ! Азъ не очаквахъ, че ще видя въ това